

Det havde man også i 1998, så der er ikke noget nyt i det. Det gjaldt, da hr. Niels Helveg Petersen traf beslutning i 1998. Det gælder lige så vel nu. Det gjaldt også i 1991, da man traf den beslutning. Det står vi ved.

Men det gør vi, fordi problemet er Saddam Hussein, Saddam Husseins overtrædelse af alle sikkerhedsrådsresolutionerne, faren for, at hans regime udvikler våben, som er destruktive, myrdende i massevis i omgivelserne og længere og længere væk, som hans missilteknologi efterhånden gør det muligt.

Han har skjult de masseødelæggelsesvåben. Hans Blix bekræftede i morges i fjernsynet, at han har dem. Vi kan jo også se, når vi ser CNN, at man forsyner mennesker, som er i kampzonen, med masker, fordi man præcis ved og regner med, at han har de masseødelæggelsesvåben.

Og havde han ikke de masseødelæggelsesvåben, så havde han jo dokumenteret, at han ikke havde dem. Det er jo også det, Hans Blix har skrevet i sine rapporter, at det jo ikke havde taget ham lang tid at samarbejde øjeblikkeligt og helt, så kunne det være gjort hurtigt. Det sagde han i rapporten fra begyndelsen af februar: så kunne det være gjort hurtigt. Men han samarbejdede jo netop ikke.

Jeg skal så her for god ordens skyld – for jeg synes, der er diskuteret meget teknik, og det er i orden – gøre opmærksom på, hvad det drejer sig om.

Med hensyn til VX-nervegas og sennepsgas – altså inden for det kemiske område – har Irak erkendt, at man har produceret 4 t VX-nervegas, hvoraf to dråber på huden er dødbringende. 4 t VX-nervegas, og bare to dråber på huden er dødbringende. Man kan ikke redegøre for, hvad der er sket med det. Man kan endvidere ikke redegøre for 6.500 sennepsgasgranater. USA vurderer, at Irak for tiden har 100-150 t kemiske våben, nok til 16.000 sprænghoveder.

Hvis vi tager de biologiske våben, så er det primært miltbrand. Man kan ikke redegøre for 8.500 l miltbrand. USA mener, at de kan have produceret op til 25.000 l, nok til 400 bomber.

Herudover har Irak eksperimenteret med pest, tyfus, kolera, pølseforgiftning. Man kan heller ikke her redegøre for betydelige mængder af vækstsubstrater for bakterier.

Det er altså ikke noget, man kan tale sig fra. Det er noget, man er nødt til at reagere på. Dette er problemet. Det er dette, 45 lande på den ene eller den anden måde har sluttet sig til skulle

fjernes. Det er det, som FN har anmodet om i striber af resolutioner.

Men som tiden er gået, har man diskuteret sig fra det egentlige. Det egentlige er jo de ting, jeg nævnte, det er jo det egentlige. Så har man diskuteret teknikaliteter. Så har man diskuteret tidsfaktoren, som om tidsfaktoren, når der er gået 12 år og 4 måneder, virkelig skulle løse det hele. Det er altså pludselig at have en tillid til Saddam Hussein, som han aldrig nogen sinde har givet grund til at man skulle have.

Kapitel 7 i FN-pagten tilsiger, hvis Sikkerhedsrådet anmoder om det, at man kan gå ind væbnet for at fjerne en statsleder med hans masseødelæggelsesvåben, som er til fare for fred og sikkerhed. Derfor kan man ikke, som mange har sagt i dag, gå ind hvor som helst mod hvem som helst. Nej, det kan man kun mod dem, hvor det er vedtaget efter kapitel 7. Og det gælder altså Irak.

Det er klart, at den tvivl og den interne strid, der har været, og den splittelse, som vi også oplevede i dette Folketing, i EU, i NATO og i FN, naturligvis kun har gavnet Saddam Hussein og fået ham til at tro på, at han ved små løfter og små former for accept hist og pist – nede i det hjørne, han har kunnet klare – kunne trække det ud i det uendelige, så det hele ville falde fra hinanden.

Men alternativet til at reagere nu ville jo være, at det med tiden faldt fra hinanden. Det var jo helt tydeligt, at splittelsen blev større og større. Og det vil sige, at så ville intet af det, jeg har nævnt, mine herrer og damer, intet af det ville jo blive fjernet. Og han ville vide, at intet kunne ske ham igen, og at han dermed kunne udvikle og udvikle sine våben og blive en større trussel for sine omgivelser i større og større afstand fra Irak, for missilteknologien var jo heller ikke noget, han afstod fra, den har han udviklet lige til det sidste.

Så derfor: Hvis ikke det var nu, hvornår var det så? Har man først svaret »nu« på det spørgsmål, er man altså nødt til at sige: O.k., har vi sagt, at det er nu, må vi også være med. Man kan jo ikke bare sige, at det er nu, men så kan I andre i øvrigt gå ind og gøre det.

Kl. 18.35

Det er, som Martin A. Hansen skrev i sin vurdering af Anden Verdenskrig, at skulke sig fra det egentlige, det er at lade andre tage ansvaret. Så er man, som han skrev, en flue. Vi vil ikke være fluer i flasken, vi vil tage vores ansvar, som hr. Niels Helveg Petersen også sagde i 1998, vi